

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **L. Ch.**, zastoupen Mgr. Barborou Nečasovou, advokátkou se sídlem Tyršova 1434/4, Děčín, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 2. 2022, č. j. 54 Ad 8/2020 - 99,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna ustanovené advokátky Mgr. Barbory Nečasové, **se určuje** částkou 2 600 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I.

[1] Shora označeným rozsudkem Krajský soud v Ústí nad Labem (dále též „krajský soud“) zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 24. 6. 2020, č. j. X, jímž byly zamítnuty námitky žalobce a potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 3. 4. 2020, č. j. X (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), ve věci nevyhovění žádosti žalobce o přiznání důchodu, a to pro nesplnění podmínek dle § 29 odst. 4 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o důchodovém pojištění“, či pouze „ZDP“). Plné znění rozsudku krajského soudu je přístupné na www.nssoud.cz a soud na něj pro stručnost odkazuje.

II.

[2] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce v zákonné lhůtě kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Primárně poukazoval na nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu a rozhodnutí žalované, resp. vnitřní

rozpornosti. Dále brojil proti posouzení svého zdravotního stavu. Je názoru, že invalidita u něj vznikla již v mládí, resp. před dosažením věku 18 let. Nesouhlasí s opačnými závěry posudků, rozhodnutí žalované a rozsudku krajského soudu. Podle názoru stěžovatele vyžádané posudky neodpovídají judikatuře Nejvyššího správního soudu, která vyžaduje, aby posudky byly úplné a přesvědčivé, resp. náležitě odůvodněné. Posouzení zdravotního stavu je rozporné s dřívějšími lékařskými zprávami posuzujícími zdravotní stav stěžovatele (zejména z doby před dosažením věku 18 let) a s posudkem MUDr. B. J. ze dne 13. 1. 2022, č. j. 1243/1/2022. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a rozhodnutí žalovaného.

III.

[3] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila s rozsudkem krajského soudu. Uplatněné námitky neshledala případnými. Navrhla proto kasační stížnost zamítnout.

IV.

[4] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[5] Nejvyšší správní soud předně zkoumal podmínky přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. (ve znění účinném od 1. 4. 2021) totiž platí, že za podmínky, kdy před krajským soudem rozhodoval o věci specializovaný samosoudce, a tato kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou (změna na základě novely soudního řádu správního zákonem č. 77/2021 Sb.).

[6] Nejvyšší správní soud shledal, že se uvedená právní úprava na nyní projednávanou věc užije. Krajský soud rozhodl po nabytí účinnosti označené novely, přičemž se jedná o věc ve smyslu § 31 odst. 2 s. ř. s., tedy o věc, ve které rozhoduje specializovaný samosoudce (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 9 As 83/2021, sp. zn. 10 Azs 196/2021, sp. zn. 10 Azs 184/2021, sp. zn. 9 Azs 110/2021, sp. zn. 9 As 144/2021, sp. zn. 10 Azs 225/2021, sp. zn. 9 Azs 213/2021, sp. zn. 6 Ads 139/2021, sp. zn. 10 Ads 364/2021 atp.).

[7] Návazně se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Podstatný přesah zájmů stěžovatele Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS. Ačkoli se v tomto usnesení vyjádřil ve vztahu k předcházející právní úpravě nepřijatelnosti, která pamatovala pouze na posuzování ve vztahu k mezinárodní ochraně, závěry plynoucí z této judikatury jsou uplatnitelné i po výše uvedené novele (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 1 Azs 172/2021, sp. zn. 9 As 83/2021, sp. zn. 1 As 124/2021, sp. zn. 9 Azs 84/2021, sp. zn. 9 Azs 110/2021, sp. zn. 4 As 156/2021, sp. zn. 10 As 222/2021,

pokračování

sp. zn. 9 As 144/2021, sp. zn. 1 As 148/2021, sp. zn. 10 Azs 225/2021,
sp. zn. 6 Azs 242/2021, sp. zn. 9 Azs 213/2021 atp.).

[8] Podle označené judikatury se o přijatelnou kasační stížnost může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[9] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou.

[10] V dané věci nevystala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Krajský soud se nedopustil ani zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Krajský soud posoudil věc v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit.

[11] K namítané nepřezkoumatelnosti správních a soudních rozhodnutí lze odkázat na rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 2 Azs 47/2003, sp. zn. 4 As 5/2003, sp. zn. 2 Azs 391/2004, sp. zn. 3 As 51/2007, sp. zn. 7 As 28/2008, sp. zn. 9 As 71/2008, sp. zn. 7 As 92/2012, sp. zn. 3 As 111/2013 atp. Podle názoru Nejvyššího správního soudu rozhodnutí žalované dostala požadavkům uvedené judikatury. Důkladně se zabývala splněním podmínek pro vyhovění předmětné žádosti, vypořádala všechny relevantní otázky, jakož i nosnou argumentaci stěžovatele. Krajský soud pak k žalobním námitkám jejich argumentaci náležitě přezkoumal (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 8 Afs 75/2005, sp. zn. 9 Azs 13/2013 atp.). Nejvyšší správní soud neshledal ani existenci jiné vady v řízení před krajským soudem, která by vedla k přijatelnosti kasační stížnosti. Podle jeho názoru netrpí rozsudek krajského soudu ani vnitřní rozporností. Podrobně (a na podkladě obsahu správního spisu a vyžádaných posudků) vypořádává všechny rozhodné otázky, jakož i uplatněné námitky.

[12] K námitkám dovozujícím naplnění stížního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pak soud odkazuje rovněž na svou konstantní judikaturu, např. na rozsudky ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 48, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004 - 63, ze dne 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004 - 42, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 - 67, či ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008 - 66. Podle zdejšího soudu podklady založené ve spisu poskytují jednoznačnou oporu pro závěry správních orgánů i soudu, přičemž v řízení nedošlo k žádným podstatným vadám (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 4 Ads 13/2003, sp. zn. 5 Ads 34/2003, sp. zn. 6 Ads 132/2008,

sp. zn. 4 Ads 81/2009,
sp. zn. 7 Ads 61/2018 atp.).

sp. zn. 6 Ads 11/2013,

sp. zn. 10 Ads 259/2016,

[13] K námitkám dovozujícím nesprávné právní posouzení pak soud předesílá, že žalovaná postavila nevyhovění žádosti na nesplnění podmínek dle § 29 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění. V tomto ohledu zejména uvedla, že invalidní důchod nelze přiznat pojištěnci, který dovršil věk 65 let, a to ani v případě, že invalidita vznikla následkem pracovního úrazu nebo nemoci z povolání. Z tohoto důvodu nemohl proběhnout ani přeměna invalidního důchodu na starobní důchod dle § 61a odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Navíc stěžovatel nezískal ani potřebnou dobu pojištění pro invalidní důchod dle § 38 ZDP. Stěžovatel přitom v kasační stížnosti explicitně nezpochybňuje možnost aplikace označených ustanovení na danou věc. Řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Soud je povinen zkoumat (vedle otázek ke kterým přihlíží z úřední povinnosti) pouze důvodnost uplatněných námitek. Jen v rozsahu uplatněných námitek posuzuje důvodnost kasační stížnosti. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95 a usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 2020, sp. zn. II. ÚS 875/20, ze dne 14. 9. 2021, sp. zn. I. ÚS 776/21).

[14] Stěžovatel v kasační stížnosti brojí proti posouzení zdravotního stavu. Nesouhlasí se závěry posudku posudkové komise. Je názoru, že datum vzniku invalidity bylo stanoveno nesprávně.

[15] K takovým námitkám soud předesílá, že dle ustálené judikatury je posouzení vzniku invalidity otázkou odbornou, medicínskou, a rozhodnutí soudu tak závisí především na odborném lékařském posouzení. Správní soud si proto nemůže učinit úsudek o této otázce sám (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003 - 54, ze dne 30. 11. 2009, č. j. 4 Ads 81/2009 - 46, ze dne 15. 5. 2013, č. j. 6 Ads 11/2013 - 20). Podle ustanovení § 4 odst. 2 zákona o provádění sociálního zabezpečení posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tímto účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Posudkové komise jsou oprávněny k posouzení poklesu pracovní schopnosti a zaujetí posudkových závěrů o invaliditě, jejím vzniku, trvání či zániku. Posudkové řízení je tedy specifickou formou správní činnosti, spočívající v posouzení zdravotního stavu občana a některých důsledků z něj vyplývajících pro oblast sociálního zabezpečení a důchodového pojištění. Jde o postup posudkového orgánu, jehož hlavním obsahem je posudková činnost, která předpokládá vedle odborných lékařských znalostí též znalosti z oboru posudkového lékařství. Posudek posudkové komise je v přezkumném soudním řízení stěžejním důkazem, na nějž je správní soud při nedostatku odborné erudice odkázán, a proto je zapotřebí klást zvýšený důraz na jeho jednoznačnost, určitost, úplnost a přesvědčivost. Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky spočívá v tom, aby se posudková komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi a své posudkové

pokračování

závěry náležitě odůvodnila, aby byly přesvědčivé i pro soud, který nemá (a ani nemůže mít) odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity závisí (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2004, č. j. 5 Ads 34/2003 - 82, ze dne 29. 10. 2009, č. j. 6 Ads 132/2008 - 115, ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 Ads 259/2016 - 33 atp.).

[16] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že žalovaná objektivně hodnotila všechny listiny založené ve správním spisu (vč. posudku posudkového lékaře MUDr. J. H. vypracovaného pro Okresní správu sociálního zabezpečení Louny, jakož i posudku vypracovaného v řízení o námitkách - posudek posudkové lékařky Lékařské posudkové služby České správy sociálního zabezpečení MUDr. E. V.) a nepřehlédla ani stěžovatelem akcentované skutečnosti. V řízení před krajským soudem pak byl v souladu s § 4 odst. 2 ZDP vyžádán posudek od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále též „posudková komise“). Posudková komise vypracovala stran zdravotního stavu stěžovatele posudek ze dne 18. 1. 2021, který krajský soud zaslal stěžovateli k vyjádření. V návaznosti na jeho vyjádření vyžádal soud doplnění posudku, které vypracovala posudková komise dne 17. 5. 2021. Posudek posudkové komise (ve znění jeho doplnění) odpovídá požadavkům kladeným judikaturou. Je dostatečně určitý, úplný a přesvědčivý a splňuje tedy požadavky právní úpravy a judikatury (vedle stěžovatelem označených rozsudků srov. i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2004, č. j. 5 Ads 34/2003 - 82, ze dne 29. 10. 2009, č. j. 6 Ads 132/2008 - 115, ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 Ads 259/2016 - 33 atp.). Zohledňuje i stěžovatelem akcentovanou dokumentaci (vč. lékařských nálezů z doby nezletilosti stěžovatele) a vypořádává i jeho nosnou argumentaci.

[17] Posudková komise přitom shodně jako posudkoví lékaři (Okresní správy sociálního zabezpečení Louny a Lékařské posudkové služby České správy sociálního zabezpečení) shledala, že invalidita u stěžovatele vznikla až dne 21. 1. 2020 (a nikoliv v dětství). V posudku se posudková komise výslovně vyjádřila i k tomu, proč nebylo lze u stěžovatele stanovit dřívější datum vzniku invalidity (a to ani na základě zprávy o psychologickém vyšetření Dr. K. z roku 1967, psychiatrického vyšetření MUDr. K. z roku 1968, jakož ani na základě dalších dokladů - potvrzení o docházce do školy, zpráv MUDr. F., MUDr. H., MUDr. D. a dalších předložených podkladů). Posudková komise se výslovně zabývala i otázkou pracovní schopnosti stěžovatele. V tomto ohledu zmínila, že ačkoliv byl stěžovatel od mládí slaboduchý, nebylo v dětství ani v následujícím období u stěžovatele shledáno těžší duševní onemocnění, pro které by nemohl vykonávat výdělečnou činnost (pokles pracovní schopnosti je přitom dalším nezbytným znakem pro přiznání invalidního důchodu). Bylo zjištěno, že stěžovatel pracoval (a to již od svého mládí) až do roku 1994 jako dělník v oblasti zemědělství a poté v příležitostných pracovních poměrech. Komise dále akcentovala, že ke zhoršení zdravotního stavu došlo v důsledku dlouhodobé konzumace alkoholu, který je hlavní příčinou zhoršení zdravotního stavu. Rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti žalobce bylo zdravotní postižení uvedené v kapitole V, položka 1c (organické a symptomatické duševní poruchy) vyhlášky č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity, ve znění pozdějších předpisů. Posudková komise se přitom v doplnění posudku vyjádřila ke všem skutečnostem, které požadoval objasnit krajský soud, resp. vypořádala se se všemi podklady a tvrzeními stěžovatele. Nelze proto dovozovat nutnost zrušení rozsudku za účelem vypracování dalšího posudku (srov. podpůrně i rozsudky Nejvyššího

správního soudu např. ve věcech sp. zn. 6 Ads 132/2008, sp. zn. 10 Ads 259/2016, sp. zn. 5 Ads 150/2018, sp. zn. 5 Ads 24/2019 atp.). Vadnost posudku nezpůsobuje ani závěr posudkové komise v doplnění posudku, že v případě dalších pochybností na straně krajského soudu (které vedly k nutnosti vypracování doplňujícího posudku) by bylo nutno provést hospitalizaci stěžovatele. S ohledem na formulaci tohoto konstatování lze usuzovat na to, že další (třetí) doplnění posudku již nebude komise zpracovávat bez hospitalizace stěžovatele. Komise nadto opakovaně zdůraznila, že ke vzniku invalidity nedošlo v dětství a z posudku nevyplývá, že by měla v tomto ohledu jakékoliv pochybnosti, které by bylo třeba dovyšetřit při hospitalizaci. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje i s dalšími závěry krajského soudu. Jak již bylo výše uvedeno, ten je plně srozumitelný a přezkoumatelný. Vychází z hodnocení posudkové komise v označených posudcích, jakož i z dřívějších posudků posudkových lékařů. V tomto ohledu soud akcentuje, že všechny posudky se jednoznačně shodly na okamžiku vzniku invalidity.

[18] Pokud stěžovatel vytýkal žalované a posudkové komisi, že nezohlednila závěry posudku MUDr. B. J. ze dne 13. 1. 2022, č. j. 1243/1/2022, konstatuje soud, že uvedený posudek byl vydán až po vydání označených aktů. Nemohl být proto zohledněn ani posudkovou komisí ani žalovanou. Nutno dodat, že uvedený posudek se explicitně nezabývá okamžikem vzniku invalidity podle zákona o důchodovém pojištění. Není přitom vyloučeno, aby na základě tohoto posudku, popř. dalších (nových) zpráv stěžovatel podal opakovanou žádost o přiznání důchodu. Vyloučit nelze ani podání žádosti o odstranění tvrdosti zákona. Na tento postup však není ze zákona právní nárok a v konkrétním případě rozhoduje ministr či jím pověřené správy sociálního zabezpečení dle své úvahy (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2010, č. j. 3 Ads 34/2010 - 80).

[19] Lze souhlasit i s tím, že s ohledem na datum vzniku invalidity stěžovatele (po dosažení věku 60 let), nebylo třeba zkoumat splnění dalších podmínek dle § 42 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Uvedené ustanovení totiž stanoví, že na invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně má nárok též osoba, která dosáhla aspoň 18 let věku, má trvalý pobyt na území České republiky a je invalidní pro invaliditu třetího stupně, jestliže tato invalidita vznikla před dosažením 18 let věku a tato osoba nebyla účastna pojištění po potřebnou dobu (§ 40). Zákon tedy vyžaduje vznik invalidity před 18 rokem věku, jak však vyplývá ze shora označených posudků, v daném případě však invalidita v tomto období života stěžovatele nevznikla. Na tom se shodly všechny posudky. Nejvyšší správní soud dodává, že argumentaci krajského soudu stran nesplnění zákonných podmínek nepovažuje za formalistickou, rozporuplnou či nesprávnou. Má oporu v právní úpravě a judikatuře Nejvyššího správního soudu (srov. § 29, § 38 a násl. ZDP a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2012, č. j. 6 Ads 31/2012 - 15, ze dne 25. 2. 2011, č. j. 4 Ads 118/2010 - 174, či ze dne 19. 8. 2004, č. j. 3 Ads 6/2004 - 47).

[20] Nejvyšší správní soud dále zdůrazňuje, že stěžovatel v kasační stížnosti relevantně nezpochybňoval druhý z nosných závěrů žalované v napadeném rozhodnutí (a krajského soudu v rozsudku), a sice že v prvním rozhodném období před vznikem invalidity, kdy bylo zapotřebí získání pěti roků potřebné doby pojištění z období posledních deseti let před vznikem invalidity, tedy v době od 21. 1. 2010 do 20. 1. 2020, stěžovatel získal pouze

pokračování

3 roky a 126 dnů doby pojištění a podmínku potřebné doby pojištění nesplnil. Rovněž tak nebyla splněna podmínka pojištění dle § 40 odst. 2 ZDP. Stěžovatel tak sice ke dni 21. 1. 2020 byl uznán invalidním, nesplnil však druhou zákonnou podmínku, tj. získání potřebné doby pojištění (podpůrně srov. vedle rozsudku krajského soudu i rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 3 Ads 56/2014).

[21] Nejvyšší správní soud nepřehlédl ani judikaturu Ústavního soudu. Ústavní soud v nálezu ze dne 6. 3. 2018, sp. zn. III. ÚS 4160/16, akcentoval důraz na náležité zjištění data vzniku invalidity; za situace, kdy jsou závěry v posudcích posudkové komise opakovaně nedostatečné, je podle Ústavního soudu nutné provést další důkazy ke zjištění skutkového stavu (např. znaleckým posudkem). Tak tomu má být zejména tehdy, pokud posudek neodpovídá na všechny položené otázky, resp. jsou mezi posudky rozpory (viz bod V. uvedeného nálezu). Jak již však bylo výše konstatováno, v dané věci byl zdravotní stav stěžovatele shodně posouzen všemi posudky; mezi posudky nejsou zásadní rozpory. Posudky se shodují na okamžiku vzniku invalidity (jakož i na příčině jejího vzniku) a odpovídají na stěžejní otázky.

[22] Nejvyšší správní soud výše uvedeným nikterak nezpochybňuje důsledky rozhodnutí žalované a krajského soudu pro stěžovatele. Rozumí i snaze obecné zmocněnkyně (příbuzné stěžovatele) pomoci stěžovateli v jeho nelehké situaci. Žalovaná a krajský soud však postupovali v souladu s právní úpravou a judikaturou a nebyl tak dán důvod ke zrušení jejich rozhodnutí (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003 - 54, ze dne 30. 11. 2009, č. j. 4 Ads 81/2009 - 46, ze dne 15. 5. 2013, č. j. 6 Ads 11/2013 - 20, ze dne 30. 1. 2004, č. j. 5 Ads 34/2003 - 82, ze dne 29. 10. 2009, č. j. 6 Ads 132/2008 - 115, ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 Ads 259/2016 - 33, či rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2018, sp. zn. I ÚS 1087/17, ze dne 30. 6. 2016, sp. zn. III. ÚS 1239/16, ze dne 6. 3. 2018, sp. zn. III. ÚS 4160/16 atp.).

[23] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[24] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 8 As 287/2020, sp. zn. 6 Ads 139/2021, sp. zn. 9 As 83/2021). Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tudíž právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná měla sice ve věci úspěch, avšak jedná se o věc důchodovou, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží (§ 60 odst. 2 s. ř. s. a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 10. 2021, č. j. 6 Ads 139/2021 - 28).

[25] Stěžovateli byla soudem ustanovena zástupkyně - Mgr. Barbora Nečasová, advokátka, v důsledku čehož platí její odměnu stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Odměna za zastupování advokátem za řízení o kasační stížnosti byla určena podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 2 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a to za dva úkony právní služby (převzetí věci a sepsání kasační stížnosti) každý ve výši 1 000 Kč. Podle rozsudku rozšířeného senátu ze dne 10. 11. 2020, č. j. 6 Ads 209/2019 - 62,

č. 4115/2021 Sb. NSS, přitom tato zvláštní tarifní hodnota upravená v § 9 odst. 2 ve spojení s § 7 bodem 3 advokátního tarifu obecně neporušuje zásadu rovnosti spojenou s právem podnikat a právem získávat prostředky pro své životní potřeby (obdobně viz i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021, č. j. 4 Ads 342/2020 - 20, či usnesení téhož soudu ze dne 24. 11. 2021, č. j. 1 Ads 223/2021 - 86, ze dne 25. 2. 2022, č. j. 10 Ads 364/2021 - 47). K jinému postupu neshledal soud důvod ani s ohledem na obsah kasační stížnosti a spisu. Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu 300 Kč za každý úkon právní služby. Zástupkyně nedoložila, že je plátkyní DPH. Odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování stěžovatele v řízení o kasační stížnosti v celkové výši 2 600 Kč bude ustanovené zástupkyni vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. července 2022

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu